

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14CoCsp/7/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120431347
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6120431347.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Michaela Krajčová, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko s.r.o., so sídlom ul. Prievozska 2, 821 09 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený : Remedium Legal s.r.o., ul. Prievozska 2, 821 09 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovaným: X. B. H. D., X.. XX.X.XXXX, V. L. N.. K. Č.. XXXX/X, XXX XX L., korešpondenčná adresa: V. Č.. X, XXX XX H., 2. O. H., X.. X.X.XXXX, V. L. N.. K. Č.. XXXX/X, XXX XX L., o zaplatenie istiny 20.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 7Csp/10/2021-299 zo dňa 21. júna 2022, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k. 7Csp/10/2021-299 zo dňa 21. júna 2022, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV, z r u š u j e a v e c v r a c i a n a ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č.k. 7Csp/10/2021-299 zo dňa 21. júna 2022, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV, rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaných na zaplatenie sumy 20.000,- eur s príslušenstvom s odôvodnením, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 24.3.2020 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Žalovaní v 1. a 2. rade boli v čase postúpenia pohľadávky, napriek písomnej výzve postupcu, v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovanými v 1. a 2. rade dňa 6.11.2013 Zmluvu č. 5049152577, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovaným v 1. a 2. rade peňažné prostriedky (19.000,- eur). Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v Zmluve a vo VOP. Zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 - § 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Poukázal na ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka s tým, že žalovaní v 1. a 2. rade napriek opakovaným výzvam postupcu neplnili v stanovených termínoch splátky, čím porušili svoju povinnosť podľa Zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 2.12.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 1.12.2019 (č.l. 25), pričom vyzval žalovaných v 1. a 2. rade na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 20.338,80 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 15.426,41 eur, z riadneho úroku vo výške 4.436,86 eur, z úroku z omeškania vo výške 451,53

eur a z poplatkov vo výške 24,00 eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaní v 1. a 2. rade po postúpení pohľadávky nevykonali žiadne úhrady. Dlžná suma vo výške 20.000,00 eur pozostáva podľa žalobcu z neuhradenej istiny úveru vo výške 15.426,41 eur, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 4.436,86,- eur a z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 136,73 eur. Zvyšnú žalobcom vyčíslenú časť dlžnej sumy vo výške 338,80 eur, ktorá má pozostávať z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 314,80 eur a z neuhradených poplatkov vo výške 24,- eur, si žalobca v tomto konaní neuplatnil. Poukázal na čl. 2 ods. 2, čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku, na § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka s tým, že s účinnosťou od 1.2.2013 je výška úrokov z omeškania určená nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. tak, že výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca ohľadom uplatnených zmluvných úrokov k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v sporoch s ochranou slabšej strany zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.7.2019 sp.zn. 6Cdo/113/2018, na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 7.8.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94-17, ktorý je obsiahnutý v právnej vete rozhodnutia: „v súvislosti s právnou otázkou, či veriteľ má po zosplatnení dlhu nárok na zmluvné úroky, dovolací súd dáva do pozornosti odvolaciemu súdu rozsudok Súdneho dvora (piatej komory) zo dňa 7. augusta 2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nespĺnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.“ Žalobca si uplatnil úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka počnúc dňom 25.3.2020, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

3. Okresný súd Banská Bystrica vo veci rozhodol platobným rozkazom č.k. 31Up/2039/2020 zo dňa 14.12.2020 a zaviazal žalovaného v 1. a 2. rade na zaplatenie dlžnej sumy 20.000,- eur s príslušenstvom.

4. Žalovaní podali proti platobnému rozkazu v zákonom stanovenej lehote odpor a namietali, že nie sú dlžní žalobcovi žalovanú sumu vo výške 20.000,- eur s príslušenstvom. Zároveň vyslovili, že žalobca nemá nárok na žalovanú sumu čo do dôvodu a výšky. Zmluva o splátkovom úvere č. 5049152577 zo dňa 6.11.2013 neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti resp. neobsahuje určito všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona 129/2010 Z.z. o úveroch a to:

- celková čiastka na zaplatenie (skutočná celková čiastka na zaplatenie), v zmluve je uvedená celková čiastka na zaplatenie vo výške 35.745,88 eur, mesačná splátka podľa zmluvy je vo výške 297,65 eur, počet splátok podľa zmluvy je 120, t.j. 35.718,- eur. Skutočná celková čiastka na zaplatenie je vo výške 35.718,- eur.

- všetky predpoklady pre výpočet RPMN - do kategórie všetkých predpokladov je nutné zaradiť aj matematický výpočet, ako dospel veriteľ k RPMN, ktorá je uvedená v zmluve (v zmluve sa matematický výpočet nenachádza). V Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú podpísané len žalovaným v 1.rade a žalovaným v 2. rade je uvedená: výška splátky istiny: 297,65 eur. V zmluve je uvedená mesačná splátka vo výške 297,65 eur. V mesačnej splátke sú zahrnuté okrem istiny aj úroky a poplatky. V predmetnej zmluve, ale nie je uvedená výška úrokov a poplatkov v eurách. Pôvodný veriteľ s odbornou starostlivosťou neskúmal bonitu žalovaného v 1. a 2. rade. Žalovaní žiadali, aby bolo zo strany pôvodného veriteľa preukázané, že s odbornou starostlivosťou bola skúmaná bonita - schopnosť splácať úver - žalovaného v 1. a 2. rade (zdokladované výdavky žalovaného v 1. a 2. rade doložené do spisu). Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších predpisov, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42. Z dôkazových listín zo spisu nevyplýva, že by bolo žalovanému v 1. a 2. rade doručené Oznamenie o zosplatnení úveru a

doručená Zmluva o postúpení pohľadávky, Oznámenie o postúpení pohľadávky. Žalovaní žiadali, aby žalobca preukázal listinnými dôkazmi - doručenkami, že tieto všetky listiny boli doručené žalovanému v 1. aj v 2. rade. Mali za to, že postúpenie pohľadávky je neplatné. Predmetný úver podľa žalovaných je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vzniesli námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky a žiadali súd, aby žalobu zamietol.

5. Žalobca k splneniu podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách č. 483/2001 Z.z. poukázal na skutočnosť, že právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovuje § 92 ods. 8 cit. zákona. Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou („postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že žalovaní boli v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že boli právnym predchodcom žalobcu (SLSP a.s.) opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok a to:

- výzvami zasielanými v rokoch 2017 až 2019;
- výzvami zo dňa 30.10.2019, ku ktorým žalobca pripojil kópie obálok, ktoré preukazujú odoslanie týchto výzvy žalovaným v 1. a 2. rade;
- výzvami zo dňa 2.12.2019, označenými ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, ku ktorým žalobca pripojil kópie doručeníek, ktoré preukazujú doručenie týchto výziev žalovaným v 1. a 2. rade. Na základe uvedeného považoval žalobca za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaní v 1. a 2. rade boli v čase postúpenia pohľadávky, napriek písomnej výzve banky, v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 cit. zák. a porušeniu bankového tajomstva. Podľa bodu 10.3. VOP „Pri doručovaní písomností v poštovom styku sa zásielka považuje za doručenú v tuzemsku tretí deň po jej odoslaní a v cudzine siedmy deň po jej odoslaní, a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie alebo sa zásielka vráti ako nedoručená. Pokiaľ nie je dohodnuté inak, Banka zasiela písomnosti v poštovom styku vo forme obyčajnej listovej zásielky.“ Podľa ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Žalobca má za to, že pri doručení písomností žalovaným v 1. a 2. rade sa aplikuje teória „dôjdenia“. V tomto prípade sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti obsahujúcej právny úkon. Účinnosť adresovaného právneho úkonu v režime OZ predpokladá, že prejav vôle dôjde adresátovi, t.j. dostane sa do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína úkon pôsobiť voči druhej strane. Rozumie sa ním objektívna možnosť neprítomnej osoby oboznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Z hľadiska prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 15.1.2004, sp.zn. 32 Odo 442/2003). Na základe vyššie uvedeného a na základe listín pôvodného veriteľa je zrejmé, že obaja žalovaní boli dôkladne oboznámení s priebehom zmluvného vzťahu ako aj so zosplatnením pohľadávky. K otázke Oznámenia o postúpení pohľadávky žalobca poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, pričom relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžníci (žalovaní v 1. a 2. rade) sa v takom prípade nemôžu úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadnej neexistencie (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp.zn. 4 Obo 210/01, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 1Co/387/2015 zo dňa 4.5.2016, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2015, sp.zn. 8Co/564/2015, uznesenie

Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.6.2014, sp.zn. 9Co/133/2013, rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 8Co/125/2019 z 26.5.2020). K otázke súhlasu žalovaných podľa ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o bankách, žalovaný uviedol, že podľa bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bež ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevylučuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 predmetného zákona nevylučuje odchýlnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy (napr. Krajský súd v Prešove sp.zn. 11Co/11/2015, zo dňa 25.8.2016, rozhodnutie sp.zn. 9Co/145/2015 zo dňa 5.10.2016, rozhodnutie sp.zn. 11Co/206/2015 zo dňa 5.10.2016). Zároveň žalobca nesúhlasil s tým, že by predmetné ustanovenie spôsobovalo nevyvážené postavenie zmluvných strán, nakoľko predmetné ustanovenie je v súlade s ustanovením § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od predmetného zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka (uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 19Co/2/2016 zo dňa 2.5.2017, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.1.2018 č.k. 24 Co/147/2017-190, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 8.2.2018, č.k. 10Co/57/2017-230, rozhodnutie Ústavného súdu SR I.ÚS 242/2007). K otázke Vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a ust. § 53 ods. 9 Obč. zák., žalobca poukázal na to, že mimoriadna splatnosť úveru bola postupom vyhlásená podaním zo dňa 2.12.2019 (l.č. 25), pričom postup, ktorý postupca SLSP a.s. pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zvolil, je plne v súlade s odbornou literatúrou, v ktorej možno nájsť odpoveď ohľadom výkladu ust. § 53 ods. 9 OZ, v spojení s ust. § 565 OZ. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka: „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“ Podľa literatúry - Občianske právo s vysvetlivkami, 1. až 4. zväzok. Bratislava: Iura Edition spol s.r.o., PLANK K. a kol. 2009., 1900 s. ISBN80-88715-07-5, cit.: „V odseku 9 sa spresňujú podmienky splácania záväzkov zo spotrebiteľských zmlúv v splátkach. Podľa tejto úpravy dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565, t.j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z tejto úpravy jednoznačne nevyplýva, od akej udalosti treba túto lehotu počítať. Z celého kontextu ustanovenia však možno vyvodit', že musí uplynúť najmenej 15 dní odo dňa, keď dodávateľ upozornil spotrebiteľa, že uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky, do dňa, keď má dôjsť k splatnosti celej pohľadávky, resp. do dňa, keď ju má spotrebiteľ uhradiť. Dodal, že 15-dňová lehota však môže najskôr začať plynúť po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením jednej zo splátok, teda nasledujúci deň po dni, ktorý bol v splátkovom plnení dohodnutý ako deň splatnosti splátky. Zákonodarca sa však v tejto súvislosti dostatočne nevysporiadal s kogentnou úpravou zakotvenou v poslednej vete § 565, podľa ktorej právo na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže veriteľ (dodávateľ) použiť najneskôr do splatnosti nasledujúcej splátky. Vzhľadom na uvedené sa v § 53 ods. 9 malo ustanoviť, že posledná veta v § 565 sa na tieto prípady nevzťahuje, ako aj to, dokedy teda dodávateľ môže toto právo uplatniť. Za tohto legislatívneho stavu poslednú vetu § 565 pri spotrebiteľských zmluvách použiť nemožno. To znamená, že dodávateľ môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky kedykoľvek, ak sú splnené podmienky uvedené v § 53 ods. 9.“

6. Postupca v posudzovanom prípade využil svoje právo zosplatniť pohľadávku a podaním zo dňa 2.12.2019 upozornil žalovaných, že si toto právo uplatňuje. Zároveň žalovaných týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t.j. /k zosplatneniu úveru prišlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ. Postupca toto svoje právo využil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ pre nesplnenie splátky, ktorá využitiu tohto práva predchádzala po dobu 3 mesiacov. Na základe uvedeného potom v konaní bolo preukázané účinné zosplatnenie úveru zo strany postupcu, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru splatné do budúca stali splatnými. V zmysle § 2 písm.

g) zákona o spotrebiteľských úveroch podľa žalobcu súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom je nasledovný:

-Podľa časti I. čl. I bodu 1 Zmluvy predstavuje počet splátok 120 od 5.1.2014.

-Podľa časti I. čl. I bodu 1 Zmluvy nastáva konečná splatnosť úveru dňa 5.12.2023.

-Podľa časti I. čl. I bodu 1 Zmluvy predstavuje celková čiastka spojená s úverom sumu vo výške 35.745,88 eur.

-Podľa časti I. čl. III bodu 3 žalovaní svojimi vlastnoručnými podpismi na Zmluve potvrdili, že sa pred uzatvorením Zmluvy oboznámili so Všeobecnými obchodnými podmienkami, Úverovými podmienkami, Sadzobníkom a podmienkami určenými zverejnením, súhlasili s nimi a zaviazali sa ich dodržiavať. Celková výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu vo výške 19.000,- eur, ktorá bola žalovaným v 1. a 2. rade poskytnutá (podľa časti I. čl. I bodu 1 Zmluvy predstavovala výška mesačnej splátky sumu 297,65 eur). V zmysle bodu 5.5.3. Úverových podmienok výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky, vzhľadom k uvedenému predstavovala výška poslednej splátky sumu 325,53 eur. Pri celkovej sume spojenej s úverom je potrebné postupovať nasledovne:

$119 \times 297,65 \text{ eur} - \text{splátky splatné od } 05.01.2014 \text{ do } 05.11.2023 + 1 \times 325,53 \text{ eur} - \text{splátka splatná } 5.12.2023 \text{ podľa bodu } 5.5.3 \text{ Úverových podmienok} = 35\,420,35 \text{ eur} + 325,53 \text{ eur} = 35.745,88 \text{ eur}$. Ročná percentuálna miera nákladov - RPMN uvedená v Zmluve vo výške 14,88 % je správna, pričom výpočet v zmysle Prílohy č. 2 k ZoSÚ je nasledovný:

Žalovaní v 1. a 2. rade si mali v banke požičať spotrebiteľský úver vo výške 19.000,- eur. V zmysle Zmluvy predstavovala splátka ku dňu 30.9.2011 sumu vo výške 53,71 eur. Spotrebiteľský úver mali žalovaní splácať v 120 mesačných splátkach, výška mesačnej splátky bola stanovená na sumu vo výške 297,65 eur. V zmysle bodu 5.5.3. Úverových podmienok výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom Pohľadávky banky; vzhľadom k uvedenému predstavovala výška poslednej 120. splátky sumu 325,53 eur. Ročná percentuálna miera nákladov je 14,88 % (pri presnosti na dve desatinné miesta). K prevereniu bonity žalovaných pred poskytnutím úveru sa pôvodný veriteľ vyjadril, že „Primárna návratnosť bola overená nasledovne: príjem deklarovaný klientom: 1 účastník úveru: 966 eur, 2 účastník úveru: 450 eur, Spolu: 1416 eur, Náklady na domácnosť: 586 eur, Existujúce záväzky: 286 eur, Ukazovateľ schopnosti splácať (disponibilný zostatok 544,- eur) : $1416 - 586 - 286 = 544$. Splátka poskytnutého úveru bola nižšia ako disponibilný zostatok - podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená.“

7. Na pojednávaní dňa 9.11.2021 žalovaný v 2. rade uviedol, že zaplatil vypožičané finančné prostriedky v plnej výške veriteľovi, čo vyplýva z dokladu od SLSP a.s. zo dňa 26.5.2020, z ktorého vyplýva účtovné obdobie 6.11.2013 - 26.5.2020, pričom omeškaná splátka: 0,- eur, konečný zostatok: 0,- eur, splátky v sume 34.759,16 eur a odpis - splátka istiny posledná bola dňa 20.3.2020 v sume 13.105,74 eur. Zároveň žalovaní z opatrnosti vzniesli námietku premičania, poukázali na § 103 Občianskeho zákonníka a omeškanie od apríla 2018. Žaloba bola podaná 13.11.2020. Do omeškania s plnením sa dostali dňa 18.4.2017, kedy bola vygenerovaná tretia upomienka, na jar 2017 šlo o omeškanie zo splácaním, úver bol zosplatený a žaloba bola podaná až po troch rokoch.

8. Následne žalovaný v 2. rade predložil súdu výpis z úveru č. 5049152577, za účtovné obdobie 6.11.2013 - 26.5.2020, z ktorého vyplýva výška úveru 19.000,- eur, splátky 34.759,16 eur, čerpanie úroky poplatky mínus 34.759,16 eur, konečný zostatok 0,- eur. Z poslednej strany 12/12 vyplýva 20.3.2020 odpis - splátka istiny 13.105,74 eur z uvedených úrokových sadzieb. Žalovaný uviedol, že rozdiel je suma 1.338,47 eur, čo je suma, o ktorej si žalovaný v 2. rade myslí, že by mali doplatiť a vzhľadom na zlú ekonomickú situáciu na jeho strane ako aj na strane bývalej manželky (žalovanej v 1.rade), žiadal o povolenie splátkového kalendára po 100,- eur mesačne s tým, že bývala manželka má s ním spoločné maloleté dieťa, a preto by bol ochotný on aj za manželku dať splátku 100,- eur mesačne. Žalovaný v 2. rade predložil stanovisko z 19.6.2017, č. 46528/2017/21, Ministerstva spravodlivosti SR s tým, že podľa týchto záverov MS SR je predmetná zmluva so SLSP a.s., bezúročná a bez poplatkov. Doplnil, že boli uhrádzané splátky aj s úrokmi aj s poplatkami, rozdiel by mal tvoriť sumu 1.338,47 eur, je na zvážení súdu, či prihliadne na odporúčanie Ministerstva spravodlivosti SR. Zmluvy so SLSP a.s., zo dňa 19.8.2011 a 6.11.2013 (Zmluva zo dňa 6.11.2013, č. 5049152577 je predmetom tohto konania sp.zn. 7Csp10/2021).

9. Žalobca uviedol, že skutočnosť, že na Výpise z úveru je uvedený konečný zostatok „0,- eur“ je administratívnym pochybením, splátky vykonané neboli a to, že je uvedený dňa 20.3.2020 popis transakcie, odpis - splátka istiny 13.105,74 eur ešte neznamená, že splátka bola zaplatená, aj keď

je zostatok vyčíslený 0,- eur. Zo strany žalovaných v 1. a 2. rade nedošlo ani k čiastočnej úhrade žalovanej sumy po podaní žaloby. Poukázal na skutočnosť, že pri dohode o plnení dlhu v splátkach môže veriteľ od dlžníka žiadať vždy len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou). Každá zo splátok tak predstavuje samostatné plnenie a preto pre každú z nich plyní trojročná premlčacia doba podľa § 103 Občianskeho zákonníka samostatne. Občiansky zákonník ďalej v ustanovení § 565 umožňuje, aby sa veriteľ s dlžníkom dohodli, že ak sa nesplní niektorá splátka, môže veriteľ uplatniť právo na zosplatenie celého dlhu (tzv. strata výhody splátok). Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplatenie celého dlhu, avšak toto svoje právo môže uplatniť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, v opačnom prípade toto právo zaniká. Ak toto právo veriteľ uplatní, trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu splatnosti celého dlhu. Ak však veriteľ toto právo nevyužije a ďalšia splátka sa stane splatnou, potom toto právo zaniká a vzniká mu až v prípade, ak dlžník nezaplatí ani túto, ďalšiu splátku dlhu. Poukázal na § 53 ods. 9, § 101, § 103, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a v súvislosti s námietkou premlčania nároku zdôraznil, že neuplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky spôsobuje zánik tohto práva veriteľa. V posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaní boli v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (2.12.2019) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nezaplatenie splátky prvej splatnej. Oprávnenie žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky totiž zaniklo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka splatnosťou ďalšej splátky úveru. Zároveň je potrebné uviesť, že ak by žalobca pre nesplnenie tejto splátky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, potom by porušil ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaní neboli v tom čase v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 2.12.2019 a toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 5.11.2019 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. V posudzovanom prípade podľa žalobcu došlo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 5.11.2019. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 5.11.2019 tak začala v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka plynúť od zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade od splátky splatnej dňa 5.11.2019). Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 13.11.2020, žalobca má za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby (č.l. 102 - dňa 13.11.2020). Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, nakoľko nárok uplatnený žalobou nemožno považovať za premlčaný (na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.5.2020, 15CoCsp/13/2020, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12.4.2017, 17Co/228/2016, uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 7Co/141/2017 z 28.3.2018, uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 5Co/114/2017 z 28.4.2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 11Co/13/2018 z 26.9.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 11CoCsp/78/2020 zo 7.4.2021, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 11CoCsp/5/2020 z 25.3.2021).

10. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa čl. 5, čl.10, čl. 15, § 210, § 219 ods.4 C.s.p., podľa § 497 Obchodného zákonníka, podľa § 524 ods. 1 a 2, § 559 ods. 1 a 2, § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, 3 a 9, § 54 ods. 1, 2 a 3, § 100, § 103, § 111, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, podľa § 9 ods. 1 a 2, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách platnom v čase podpísania zmluvy.

11. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia vo vzťahu k vznesenej námietke aktívnej vecnej legitímácie a k spornej otázke, či došlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka uviedol, že vecná legitímácia vyjadruje stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie strany sporu v hmotnoprávnom vzťahu. Žalobca ako účastník konania, je nositeľom tvrdeného hmotného práva, má aktívnu vecnú legitímáciu v konaní predložil oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, pričom relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o

postúpení. V predmetnom konaní bolo nesporne preukázané listinnými dôkazmi, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 24.3.2020 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa a.s., IČO: 00 151 653 a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku proti žalovaným 1. a 2. rade. Pohľadávka žalobcu EOS KSI Slovensko s.r.o. bola vyčíslená podľa k 24.03.2020 t.j. ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 20.338,80 eur - t.j. a) istina vo výške 15.426,41 eur, b) riadny úrok vo výške 4.436,86 eur, c) úrok z omeškania vo výške 451,53 eur, d) poplatky vo výške 24,00 eur (podľa prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok, postupca SLSP a.s. deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky). Platí, že ak pôvodný veriteľ SLSP a.s. oznámil svojim dlžníkom, že pohľadávku, ktorú voči nemu má, postúpil tretej osobe, právnu skutočnosťou, na základe ktorej má dlžník plniť novému veriteľovi s dôsledkom, že sa zbaví svojho záväzku, je oznámenie jeho pôvodného veriteľa, samozrejme za predpokladu, že oznámenie spĺňa náležitosti právneho úkonu, teda je určité a zrozumiteľné a bolo urobené vážne a slobodne (č.l. 99 - Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 a nasl. Obč. zák. zo dňa 31.3.2020).

12. Nebolo sporné, že žalovaní po postúpení pohľadávky nevykonali žiadne úhrady v prospech EOS KSI Slovensko, s.r.o. a žalobca EOS KSI Slovensko, s.r.o. si v žalobe vyčísлил dlžnú sumu ku dňu podania žaloby vo výške 20.000,00 eur (neuhradená istina úveru vo výške 15.426,41 eur, neuhradený riadny úrok vo výške 4.436,86 eur, neuhradený úrok z omeškania vo výške 136,73 eur, pričom žalobca uviedol, že si zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 338,80 eur, ktorá pozostáva z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 314,80 eur a z neuhradených poplatkov vo výške 24,00 eur, v tomto konaní neuplatnil).

13. Slovenská sporiteľňa a.s. ako veriteľ uzatvoril so žalovanými v 1. a 2. rade (dlžníkmi) dňa 6.11.2013 Zmluvu č. 5049152577, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov a na základe predmetnej Zmluvy SLSP a.s. ako veriteľ poskytol žalovaným v 1. a 2. rade peňažné prostriedky vo výške 19.000,- eur, s tým, že celková čiastka, ktorú musia ako spotrebiteľia zaplatiť bola vyčíslená na sumu 35.745,88 eur, pričom výška splátky istiny bola 297,65 eur, splatnosť prvej splátky 5.1.2014, počet splátok 120 ($120 \times 297,65 \text{ eur} = 35.718,- \text{ eur}$ t.j. matematický rozdiel vo výpočte bol 27,88 eur) a periodicita a splatnosť splátok istiny bola dohodnutá mesačne k 5. dňu v kalendárnom mesiaci. Poplatok za poistenie úveru bol dohodnutý 10,07 eur, RPMN 14,88 % a úroková sadzba 12,90 % p.a. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo VOP.

14. K vznesenej námietke premlčania uplatneného nároku súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že došlo veriteľom SLSP a.s. k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nespĺnenie splátky splatnej dňa 5.11.2019 (Výzvou zo dňa 16.12.2019 bolo dlžníkom oznámené, že sú v omeškani so splácaním viac ako 3 mesiace - č.l. 77, Výzvou zo dňa 30.10.2019 boli upozornení na to, že banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky - č.l. 79). Postupca SLSP a.s. (veriteľ) využil svoje právo zosplatiť pohľadávku a podaním zo dňa 2.12.2019 (č.l. 25 a 79) upozornil žalovaných v 1. a 2. rade, že si toto právo uplatňuje a podaním ich vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky (k zosplateniu úveru prišlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 Obč. zák.). Postupca toto svoje právo využil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Obč. zák. pre nespĺnenie splátky splatnej dňa 5.11.2019. V konaní bolo preukázané účinné zosplatenie úveru zo strany postupcu, v dôsledku ktorého sa všetky splátky úveru splatné do budúca stali splatnými. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 5.11.2019 tak začala v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka plynúť od zročnosti splátky, pre nespĺnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade od splátky splatnej dňa 5.11.2019) a uplynula by najskôr dňa 5.11.2022. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 13.11.2020, žalobca si svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby. SLSP a.s. (veriteľ) podaním zo dňa 2.12.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 1.12.2019, vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Následne veriteľ SLSP a.s. vystavil dňa 26.5.2020 doklad - „Výpis z úveru Slovenskej sporiteľne a.s.“ (č.l. 244 - 249), za účtovné obdobie od 6.11.2013 do 26.5.2020, z ktorého vyplýva čerpanie úveru 19.000,- eur, omeškané splátky 0,- eur a konečný zostatok 0,- eur.

15. K spornej otázke, či predmetná zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 - § 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a

zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, súd prvej inštalencie poukazuje na odpoveď MS SR (č.l. 241) listom č. 46528/2017/21 zo dňa 19.6.2017. MS SR posúdilo predmetnú Zmluvu o splátkovom úvere zo dňa 6.11.2013, uzatvorenú medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovanými v 1. a 2. rade a dospelo k záveru, že predmetná zmluva zo dňa 6.11.2013 neobsahuje povinné náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách platnom v čase podpísania zmluvy a to: výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, uvedený je len údaj o počte mesačných splátok a výške mesačnej splátky ako jednu sumu z ktorej nie je zrejme akú časť z nej predstavuje istina, akú časť úrok a akú časť iné poplatky. (rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 25.11.2013 sp.zn. 11Co/256/2013). Predmetná Zmluva o pôžičke uzatvorená medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovanými v 1. a 2. rade dňa 6.11.2013, je s poukazom na uvedené ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bezúročná a bez poplatkov (zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia).

16. Bolo nesporné, že žalovaní v 1. a 2. rade čerpali od SLSP a.s. úver vo výške 19.000,- eur. Ale sporné bolo tvrdenie žalobcu, že žalovaní v 1. a 2. rade uhradili sumu 14.458,55,- eur (žalobca preukazoval predloženou špecifikáciou dlhu) a sporné bolo tvrdenie žalovaných v 1. a 2. rade, ktorí spočítaním všetkých splátok z úverového účtu, ktoré nerozdeľovali na istinu a úrok, vypočítali, že pokiaľ je úver bezúročný a bez poplatkov, tak žalovaní v 1. a 2. rade zaplatili SLSP a.s. (veriteľovi) celkom sumu 17.661,53,- eur. V danom prípade ale bolo listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaní v 1. a 2. rade si svoju zmluvnú povinnosť splnili a to podľa listinného dôkazu vyhotoveného dňa 26.5.2020 veriteľom SLSP a.s. podľa dokladu - „Výpis z úveru Slovenskej sporiteľne a.s.“ (č.l. 244 - 249), za účtovné obdobie 6.11.2013 do 26.5.2020, z ktorého vyplýva čerpanie úveru 19.000,- eur, omeškané splátky 0,- eur a konečný zostatok 0,- eur (žalobca nepredložil doklad o ním tvrdenom „administratívnom pochybení zamestnanca SLSP a.s.“ s ohľadom vykonanej splátky žalovanými v 1. a 2. rade za uvedené účtovné obdobie 6.11.2013 do 26.5.2020 od SLSP a.s. - viď č.l. 244 - 249). Zmluva o pôžičke uzatvorená medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovanými v 1. a 2. rade dňa 6.11.2013, je s poukazom na uvedené ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bezúročná a bez poplatkov. S poukazom na stranami sporu predložené listinné dôkazy a ustálený skutkový stav, súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

17. Vo vzťahu k ostatným námietkam súd prvej inštalencie uviedol, že už podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať tak odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (rozhodnutie ÚS SR sp.zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09).

18. Proti rozsudku súdu prvej inštalencie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštalencie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštalencie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd prvej inštalencie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Súd prvej inštalencie zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že predložená Zmluva o splátkovom úvere č. 5049152577 zo dňa 6.11.2013 neobsahuje niektoré podstatné náležitosti vyžadované v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase uzatvorenia Zmluvy (ďalej aj „ZoSÚ“) a to konkrétne výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmysle odôvodnenia rozhodnutia okresný súd vzhliadol spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov,

nakoľko predmetná Zmluva podľa jeho názoru neobsahovala údaje podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, s čím sa však žalobca nemôže stotožniť.

20. Pokiaľ súd prvej inštancie uvádza, že v zmluve absentuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, žalobca poukazuje na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá bola transponovaná do nášho právneho poriadku práve ZoSÚ. Z čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice vyplýva, že nie je potrebný rozpis splátky na istinu, úroky a poplatky, pričom údaje vyžadované smernicou sa v Zmluve nachádzali, t.j. žalovaní sa zaviazali zaplatiť 120 splátok v sume po 297,65 eur splatných vždy k 5. dňu v kalendárnom mesiaci, prvú splátku splatnú dňa 5.1.2014 a konečnou splatnosťou úveru 5.12.2023. Žalobca v tejto súvislosti podporne poukazuje aj na skutočnosť, že v obdobnej veci rozhodoval Súdny dvor Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí z 9.11.2016 vo veci C- 42/15 v súvislosti s uvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol, že vzhľadom na jasné znenie ustanovení smernice je potrebné konštatovať, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky a nie je ani nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, resp. spresnenie aká časť splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Nemožno teda súhlasiť s rozhodnutím súdu, keď nerešpektoval vyššie uvedenú Smernicu Európskeho parlamentu a Rady v spojitosti s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, C- 42/15.

21. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že v obdobnej veci rozhodoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý k predmetnému ustanoveniu zaujal v Uznesení z 22.2.2018, sp.zn. 3Cso 146/2017 nasledovný právny názor: „Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu nutné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Obdobne rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v uznesení zo dňa 17.4.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018, v uznesení zo dňa 30.4.2019, sp.zn. 7Cdo/98/2018 a v uznesení zo dňa 23.4.2018, sp.zn. 4Cdo/187/2017.

22. Na nejednotnosť súdneho výkladu uvedeného ustanovenia reagoval aj zákonodarca, ktorý predmetné ustanovenie s účinnosťou od 1.5.2018 novelizoval, pričom výkladovo problematický pojem „splátka istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahradil pojmom „splátka“, na základe čoho už nie je možné dospieť k takému súdному výkladu, aký uviedol súd v napadnutom rozhodnutí, a to bez ohľadu na to, že Zmluva bola uzavretá v zmysle ZoSÚ, alebo zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalobca je preto názoru, že súd posúdil náležitosti Zmluvy v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ v priamom rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie a ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

23. Vzhľadom k vyššie uvedenému má žalobca za to, že posudzovaná Zmluva obsahuje i náležitosť ohľadom výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov vyžadovanú v ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ a poskytnutý úver preto nie je možné posudzovať z uvedeného dôvodu za bezúročný a bez poplatkov. Pre úplnosť si však žalobca dovoľuje uviesť, že je zrejmé, že žalovaní splácali úver vždy k 5. dňu kalendárneho mesiaca, pričom splácanie, určený počet splátok, vrátane dátumu konečnej splatnosti úveru bol určený správne a zmluvným stranám bol zároveň obsah Zmluvy bez akýchkoľvek rozumných pochybností v čase jej uzatvorenia jasný a zrozumiteľný, spĺňajúci zákonom kladené podmienky, čo potvrdili svojim podpisom na Zmluve.

24. Súd prvej inštancie preto podľa názoru žalobcu vec nesprávne právne posúdil, ak uzavrel, že splnenie náležitosti uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere by malo byť podmienené tým, že zo zmluvy je zrejmé, aká konkrétna časť splátky pripadá na istinu, aká na úrok a aká na poplatky.

25. Žalobca zároveň považuje napadnutý rozsudok za veľmi prekvapivý, nakoľko žalobcovi ani nebolo umožnené sa k údajnom (ne)dostatku zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ dodatočne vyjadriť, keďže táto skutočnosť nebola okresným súdom na pojednávaní zo dňa 24.5.2022 vyhodnotená ako sporná. Vzhľadom na nespornosť skutkových tvrdení žalobca ani nemal dôvod sa k uvedenému dôvodu bližšie vyjadrovať. Výsledkom konania bolo pre žalobcu extrémne prekvapivé rozhodnutie a súd prvej inštancie tak nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa len v celom rozsahu bez riadneho zdôvodnenia stotožnil so všeobecnou odpoveďou MS SR, listom č. 46528/2017/21 zo dňa 19.6.2017, pričom žalobca má vážne pochybnosti, že toto podanie by bolo možné na daný prípad aplikovať pre rôznorodosť prípadov.

26. Bez ohľadu na vyššie uvedené a napriek tomu, že súd prvej inštancie vzhliadol na úver ako na bezúročný a bez poplatkov, žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovaní čerpali úver v celkovej výške 19.000,00 eur, pričom podľa priloženej špecifikácie dlhu a bankového výpisu uhradili len sumu vo výške 14.458,55 eur. Súd prvej inštancie taktiež nesprávne vyhodnotil celkovú sumu uhradenú žalovanými keď uviedol, cit.: „...V danom prípade ale bolo listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaní v 1. a 2. rade si svoju zmluvnú povinnosť splnili a to podľa listinného dôkazu vyhotoveného dňa 26.5.2020 veriteľom SLSP a.s. podľa dokladu - „Výpis z úveru Slovenskej sporiteľne a.s.“ (l.č. 244 - 249), za účtovné obdobie 6.11.2013 do 26.5.2020, z ktorého vyplýva čerpanie úveru 19.000,- eur, omeškané splátky 0,- eur a konečný zostatok 0,- eur (žalobca nepredložil doklad o ním tvrdenom "administratívnom pochybení zamestnanca SLSP a.s." s ohľadom vykonané splátky žalovanými v 1. a 2. rade za uvedené účtovné obdobie 6.11.2013 do 26.5.2020 od SLSP a.s. - viď l. č. 244 - 249)".

27. Žalobca preukázal, že žalovaní uhradili len sumu 14.458,55 eur, čo preukázal jednak špecifikáciou dlhu, ako aj výpisom z úveru zo dňa 26.5.2020. Taktiež žalobca uvádza, že nie je pravdivé tvrdenie súdu prvej inštancie, keď uzavrel, že žalovaní si svoju zmluvnú povinnosť splnili, keď vo výpise z úveru sa uvádza počiatočný zostatok, omeškané splátky a konečný zostatok 0,00 eur. Uvedené predstavuje len záznam v internej účtovnej evidencii postupcu a nereflektuje stav aktuálnej dlžnej sumy (nejde ani o žiadne administratívne pochybenie pracovníka banky, ako to uviedol súd prvej inštancie). Počiatočný zostatok vo výške 0,00 eur je uvedený vždy, nakoľko dlžníci čerpajú peňažné prostriedky z prostriedkov banky. Konečný zostatok vo výške 0,00 eur predstavuje taktiež účtovnú operáciu postupcu, nakoľko pri zosplatnení úveru postupca vykoná vyrovnanie úverového účtu oproti dlžnej sume pre potreby vedenia účtovníctva. Odpis položiek odo dňa 20.3.2020 (s plusovou hodnotou) predstavuje súčet 20.338,80 eur, pričom ide o sumu postúpenú z postupníka na žalobcu.

28. V konaní bolo preukázané, že žalovaní z poskytnutého úveru uhradili len sumu vo výške 14.458,55 eur a nie sumu 17.661,53 eur, čo síce žalovaní tvrdili, no žiadnym spôsobom nepreukázali.

29. Žalobca sa na základe vyššie uvedených skutočností nestotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktoré považuje z hľadiska viacerých nedostatkov vyplývajúcich z jeho odôvodnenia za zmatečné, nepreskúmateľné a nemajúce oporu v zákonných ustanoveniach. Žalobca je totiž názoru, že súd prvej inštancie konal v rozpore s viacerými zákonnými ustanoveniami ako aj v rozpore s rozhodovacou praxou viacerých súdnych autorít, nakoľko v prípade správneho právneho posúdenia veci a aplikácii zákonných ustanovení v ich vzájomnej a logickej súvislosti, by nemohol okresný súd dospieť k právnemu záveru, ktorý vyjadril vo svojom výroku. Žalobca preto v neposlednom rade poukazuje na nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko podľa jeho názoru nie je vôbec zrejmé, aké úvahy viedli súd prvej inštancie k posúdeniu úveru poskytnutého na základe Zmluvy ako bezúročného a bez poplatkov a zamietnutiu žaloby v celom rozsahu. Žalobca má za to, že odôvodnenie predmetného rozhodnutia sa nezakladá na správne zistenom skutkovom stave, a tým vytvoril priestor pre nesprávne právne posúdenie danej veci. Súd prvej inštancie tak nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko žalobcovi z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmý relevantný dôvod, pre ktorý súd zamietol žalobu. Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 C.s.p. ho v napadnutej časti zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 C.s.p. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

30. Odvolanie žalobcu bolo riadnym spôsobom doručené žalovaným, títo sa k nemu v stanovenej lehote nevyjadrili.

31. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 C.s.p. neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a po preskúmaní odvolania, ako aj celého obsahu spisu, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

32. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanými dňa 6.11.2013 Zmluvu č. 5049152577, ktorej súčasťou boli aj Všeobecné obchodné podmienky v znení ich dodatkov. Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovaným v 1. a 2. rade peňažné prostriedky vo výške 19.000,- eur a žalovaní sa zaviazali pôžičku splatiť v 120. mesačných splátkach v sume 297,65 eur s ročnou úrokovou sadzbou 12,90 %, priemernou RPMN 8,92 %, celkovou sumou k zaplateniu vo výške 35.745,88 eur.

33. V prejednávanej veci súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že účastníci uzatvorili zmluvu o úvere, ktorá spĺňa všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 v spojení s § 2 písm. a), písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., keďže právny predchodca žalobcu poskytol žalovaným úver v rámci svojho podnikania a žalovaní pri uzatváraní zmluvy nekonali v rámci podnikateľskej činnosti. Predmetná skutočnosť nebola v konaní ani sporná. Vzhľadom na spotrebiteľskú povahu uzavretej zmluvy, ktorej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru poskytnutého veriteľom spotrebiteľovi, právny vzťah účastníkov zmluvy sa spravuje zákonom č. 129/2010 Z.z.; zmluva o spotrebiteľskom úvere musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti uvedené v § 9 zákona č. 129/2010 Z.z.; tieto náležitosti regulujú formálnu i obsahovú stránku zmluvy a vzhľadom na zvýšený záujem na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je nedodržanie kľúčových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionované v zmysle § 11 zákona č. 129/2010 Z.z..

34. Žalobca v podanom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere súdom prvej inštancie ako úveru bezúročného a bez poplatkov z dôvodu, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy.

35. Právne posúdenie veci je činnosť súdu, spočívajúca v subsumovaní zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, čo vedie k záveru o právach a povinnostiach strán sporu. Právne posúdenie je nesprávne, ak sa súd dopustí pri tejto činnosti omylu, tzn. keď na správne zistený skutkový stav aplikuje nesprávny právny predpis, tiež vtedy, keď síce aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo zistených skutočností vyvodil nesprávne právne závery.

36. Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov, ktorá zahŕňa aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov, je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť; jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je síce nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia, avšak v prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzii interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom (podporne III. ÚS 341/07).

37. Odvolací súd poukazuje na to, že účelom zákona o spotrebiteľských úveroch jednoznačne vyjadreného v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 Z.z. bolo prebrať do právneho poriadku Slovenskej republiky Smernicu č. 2008/48/ES. Podľa článku 10 ods. 2 písm. h), písm. i) Smernice č. 2008/48/ES, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným

zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru pre účely splatenia a v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou, právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Z obsahu dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. nemožno vyvodiť, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. sprísnil požiadavku zakotvenú v Smernici č. 2008/48/ES; účel zákona vyjadrený v dôvodovej správe, vo vzťahu k § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice č. 2008/48/ES.

38. Vychádzajúc z účelu a zmyslu sledovaného § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia spotrebiteľskej úverovej zmluvy, odvolací súd dospel k záveru, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým nestanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia; zákonom č. 279/2017 Z.z. z 12.10.2017, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (mediiinným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) - predtým písm. k) - zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1.5.2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Eurokonformný výklad nemôže nahradiť absenciu výslovného znenia zákona; zásada konformného výkladu však vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-212/04 zo dňa 4.7.2006, rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-456/98 zo dňa 13.7.2000, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 666/2016, zo dňa 11.10.2016).

39. V nadväznosti na vyššie uvedené právne východiská odvolací súd uzatvára, že v zmluvách dojednaných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je nutné a možné za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje teda dospieť k právnomu názoru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky; účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej - ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby, čo napokon vyplýva aj z § 9 ods. 3, ods. 5 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorých túto informáciu môže získať kedykoľvek v priebehu trvania zmluvy, bezplatne.

40. Odvolacím súdom zvolený eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v plnej miere korešponduje s aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017) ako najvyššej súdnej autority, ktorá plní nezastupiteľnú funkciu pri usmerňovaní (regulovaní) aplikačnej praxe súdov a odstraňovaní rôzneho výkladu zákonných ustanovení (obdobne vid' aj najnovšie uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.7.2019, sp.zn. 6 Cdo 113/2018), s ktorého závermi ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou záver, že nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach, sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie označených rozhodnutí. Neobstojí preto argumentácia súdu prvej inštancie o množstve rozhodnutí krajských súdov a okresných súdov SR, ktoré majú vytvárať akúsi ustálenú rozhodovaciu činnosť v danej otázke, pretože sú v priamom rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR ako dovolacieho súdu (§ 421

ods. 1 písm. a) C.s.p.), nakoľko sa jedná o také rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený opačný právny názor, ako ten, ktorý zastáva súd prvej inštancie.

41. Žalobca ďalej v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu záveru, že žalovaní si svoju zmluvnú povinnosť splnili a poskytnutý úver uhradili, čo podľa názoru súdu prvej inštancie malo vyplynúť z listinného dôkazu vyhotoveného dňa 26.5.2020 veriteľom SLSP a.s. označeného ako „Výpis z úveru Slovenskej sporiteľne a.s.“ (č.l. 244 - 249), za účtovné obdobie 6.11.2013 do 26.5.2020, z ktorého vyplýva čerpanie úveru 19.000,- eur, omeškané splátky 0,- eur a konečný zostatok 0,-eur. Táto odvolacia námietka žalobcu je dôvodná.

42. Žalobca v konaní listinnými dôkazmi: špecifikáciou dlhu ako aj výpisom z úveru zo dňa 26.5.2020, preukázal, že žalovaní uhradili sumu 14.458,55 eur.

43. Žalovaní preukazovali splnenie dlhu listinou označenou ako „Výpis z úveru Slovenskej sporiteľne a.s.“ (l.č. 244 - 249). Uvedená listina však predstavuje záznam v internej účtovnej evidencii SLSP a.s. (postupcu) a nerefektuje stav aktuálnej dlžnej sumy. Konečný zostatok vo výške 0,00 eur predstavuje účtovnú operáciu postupcu, nakoľko pri zosplatnení úveru postupca vykoná vyrovnanie úverového účtu oproti dlžnej sume pre potreby vedenia účtovníctva. Odpis položiek odo dňa 20.3.2020 (s plusovou hodnotou) predstavuje súčet 20.338,80 eur, pričom ide o sumu postúpenú z postupníka na žalobcu. Navyše predmetné potvrdenie vystavil postupca (SLSP, a.s.) dňa 26.5.2020, teda až po postúpení pohľadávky na žalobcu (dňa 24.3.2020), pričom je nesporné, že odo dňa postúpenia pohľadávky už postupca SLSP, a.s. vo svojom účtovníctve ani nemohol evidovať pohľadávku voči žalovaným v inej výške ako 0,- eur, keďže túto platne postúpil na žalobcu.

44. Pokiaľ teda žalovaní tvrdili, že zaplatili žalobcovi, resp. jeho právnomu predchodcovi, celú dlžnú istinu, túto skutočnosť musia preukázať. Pritom na preukázanie tejto skutočnosti nepostačuje potvrdenie predložené žalovanými, navyše vydané po tom ako došlo k postúpeniu pohľadávky z veriteľa SLSP, a.s. na žalobcu. Žalobca predložil súdu prvej inštancie listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, že veriteľ ku dňu postúpenia pohľadávky 24.3.2020 evidoval voči žalovaným pohľadávku vo výške 20.338,80 eur a rovnako preukázal, že žalovaní z úveru uhradili 14.458,55 eur.

45. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že uhradili vyššiu sumu (17.661,53 eur), boli povinní túto skutočnosť preukázať. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech.

46. Zodpovednosť za výsledok sporu je na pleciach sporových strán, ktoré majú v spore preukázať vysokú mieru procesnej aktivity a svoje skutkové tvrdenia dokázať. Medzi posudzované kritériá procesnej aktivity strán sporu patrí najmä časové kritérium, a to včasnosť, ktorú posudzuje podľa vlastnej úvahy súd v súlade s princípom arbitrárneho poriadku. Prejednací princíp, ktorý je ťažiskovým princípom v sporovom procese, znamená, že súd prvej inštancie buduje skutkový základ konečného rozhodnutia vo veci z úkonov, ktoré plynú z procesnej aktivity strán sporu (čím sa však v danej veci súd prvej inštancie neriadil). Zo subjektívneho hľadiska sa za prostriedky procesného útoku považujú úkony žalobcu, kým prostriedkami procesnej obrany sú úkony žalovaného, a to bez ohľadu na to, či ide o písomné podanie alebo ústny prednes, prípadne ich časť. Ide o také procesné úkony strán sporu, ktoré vyžadujú ďalšiu aktivitu súdu pred meritórnym ukončením veci. Zjednodušene možno povedať, že v zmysle ust. § 149 C.s.p. ide najmä o skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Základnými povinnosťami sporových strán v konaní sú povinnosť tvrdiť skutočnosti relevantné pre posúdenie prípadu a svedčiace v prospech tejto strany, a súčasne povinnosť strany pravdivosť týchto svojich tvrdení pred súdom dokázať zákonnými prostriedkami (čo však žalovaný v 1. rade neurobil). Aplikujúc uvedené zásady civilného sporového konania na prejednávajúcu vec je potom nesporné, že súd prvej inštancie, v rozpore s vyššie uvádzanými zásadami a princípmi, napriek tomu, že žalovaní svoje tvrdenia o zaplatení dlžnej sumy riadne a nesporne nepreukázali, žalobu zamietol.

47. Nakoľko súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, ktorým žalobu zamietol založil na nesprávnych právnych záveroch o tom, že zmluva uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov, pri súčasnom nesprávnom skutkovom a právnom posúdení žalobcom uplatnených nárokov

podliehajúcich súdnu prieskumu z hľadiska neprijateľných (neplatných) zmluvných podmienok, rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré by dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo vzťahu k uplatňovanému nároku, čím súd prvej inštancie znemožnil stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

48. Vzhľadom na to, že uvedený nedostatok nemožno napraviť ani v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil vec v tomto rozsahu na ďalšie konanie.

49. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie povinný riadiť sa vyššie uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný. Opätovne posúdi dôvodnosť nárokov žalobcu v zamietnutej časti, pričom vezme do úvahy, že uzavretá zmluva vykazuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy; zároveň posúdi, či zmluva neobsahuje neprijateľné podmienky, teda také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Na základe vykonaných dôkazov ustáli skutkový stav potrebný pre svoje rozhodnutie, ktoré bude vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu preskúmateľné a po opätovnom rozhodnutí sporu svoje závery o skutkových zisteniach a právnom posúdení veci odôvodní spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p. tak, aby obsahovalo dostatok dôvodov a ich uvedenie bolo zrozumiteľné a prípadne preskúmateľné v odvolacom konaní.

50. Podľa § 396 ods. 3 C.s.p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

51. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).